

Hij achter het stuur, zij rijdt

Had iedereen mijn oriëntatiegevoel,
Amerika zou nog niet ontdekt zijn.

De auto ligt vol met uitdraaien van de bestemming waar ik heen moet. Ook heb ik Falk kaarten met van die ingewikkeld in elkaar zittende flappen. Ik moet altijd op een plek zijn waar de ene flap net overgaat in de andere. Natuurlijk heb ik ook een TomTom. Zo blijf ik behouden. Mijn dierbaren hebben mijn signalement nog nooit naar Spoorloos hoeven te sturen.

De juffrouw van de TomTom heeft een prettig Vlaams stemgeluid. Met zo iemand ga je graag even de mist in. Want het is niet altijd helder, waar ze me heen stuurt. "Verderop rechts afslaan", zegt ze dan. Maar wat is 'verderop', als ginds twee wegen pal achter elkaar naar rechts gaan? Ik ken stellen waar het duiden van de TomTom voortdurend tot heftige discussie leidt. Het zijn koppels die de taken precies verdeeld hebben. Hij zit achter het stuur, zij rijdt.

Ach, het leven is een aaneenschakeling van pogingen je bestemming te bereiken. Kunst is te blijven lachen bij het zoeken.

Op de terugweg van vakantie in Duitsland was een vriend op het toilet van een wegrestaurant net bezig zijn gulp open te knopen, toen hij vanuit zijn broekzak hoorde: "Probeer om te keren! Probeer om te keren!" Toen hij bleef staan: "Houd rechts aan! Houd rechts aan!"

Soms is het een mens ook een beetje vreemd te moede. De komende tijd moet ik voor onderzoek een paar keer naar een ziekenhuis in het noorden. Je kunt zo'n adres op de TomTom dan maar het beste invoeren bij 'Favorieten', al vind ik die term wel lichtelijk overdreven.

Auteur: Gerard Kessels

Geen intuïtie

Opletten allemaal. Wees attent op haat en jihad Ook terroristen die te dom zijn om een bom te maken, kunnen toeslaan. Gewoon door een busje te huren.

Veel onze veiligheid hangt nu af van logistiek Nederland, meer in het bijzonder de sector van het busjesverhuur. Een verhuurder moet al zijn spiegels in de gaten houden, maar hij zit in een strakke gordel van regels en voorschriften. Hij mag niet afgaan op de gezichten en uiterlijke kenmerken van zijn clientèle, want dan doet hij aan etnisch profileren en dat is taboe. Het College voor de Rechten van de Mens let scherp op discriminatie. O, wat is dat ziekenvervoer dan toch heerlijk ongecompliceerd.

Iemand die goed is in zijn werk en het allang doet, politieman of busjesverhuurder, ontwikkelt intuïtie. Wat dat precies is, weet niemand. In geheimzinnige chemie gaan hoofd en buik een verbond aan. Dankzij intuïtie worden veel misdaden opgelost en voorkomen. Zeker: intuïtie kan ook misleunen. Ik had een collega - blank, braaf, bescheiden - die geen controle voorbij kwam, waar dan ook, zonder uit de rij te worden gepikt. Was het dat zwarte baardje? Dat half lange haar?

Regels, protocollen, richtlijnen, hebben de overhand. Die zijn hard, liggen vast. Daar kan intuïtie niet tegenop. Want wat moet je met die vluchtigheid? Een open, vrije samenleving houdt niet van snelle verdenkingen. Dat maakt ons wel kwetsbaar en soms zullen we daar een hoge prijs voor betalen. Als een busjesverhuurder iets aan zijn water voelt, kan hij maar het beste gewoon naar de wc gaan.

Auteur: Gerard Kessels

Gammel lijf

Vroeger waren we collega's. Nu zijn we oude heren die één keer per maand bij elkaar komen om met genoegen te praten over het verleden en met doodsverachting over de toekomst. We beginnen altijd met het medisch bulletin. Iedereen vertelt hoe het staat met lijf en leden. De harten, heupen, knieën en gewrichten vliegen over tafel.

Reikhalzend wordt altijd uitgekeken naar de blaas van Leo. Om de zoveel tijd moet daar het interieur verzorgd worden. Sappig vertelt hij hoe het Instrumentarium door de plasbuis naar de werkplek wordt geschoven. Dat luistert nauw. De een kan het beter dan de ander. Ziet Leo een bepaalde verpleegster, dan weet hij al dat hij de zak is. En Leo is dan te bescheiden om tegen zo'n mevrouw te zeggen: "U komt er bij mij niet meer in". Wij knikken begrijpend en bestellen nog iets te drinken. Alleen collega Hans (hartritmestoornissen) kan niet goed tegen zijn verhalen. Zodra Leo aan de beurt komt, roept hij: "Geen details!" En: "Houd het kort!" Maar de rest wil het graag horen. De urologie is toch al ondervertegenwoordigd aan tafel.

Zo heeft ieder zijn verhaal. Alleen bij Bert de jongste, stukt het ritme. Bert heeft niets! Dat kan eigenlijk niet. Terwijl wij vechten voor het naakte bestaan, loopt hij fluitend rond. Wil hij er echt bij horen dan zal hij binnenkort toch iets moeten laten zien. Uiteraard wensen wij hem geen ernstige kwaal toe, maar een solidair breukje of een collegiale ontsteking zou wel prettig zijn. Bij zijn blakende gezondheid doen onze ziektes 'nog meer pijn'. Tegenwoordig kunnen de dokters veel. Tegen zo'n buitenbeentje moet toch iets te doen zijn?

Auteur: Gerard Kessels